

OCENA

**STARTU REPREZENTACJI POLSKI W WIOŚLARSTWIE
W MISTRZOSTWACH ŚWIATA SENIORÓW
w konkurencjach nieolimpijskich
ROTTERDAM
22-27.08.2016**

OCENA

**startu reprezentacji polski
w wioślarstwie
w Mistrzostwach Świata Seniorów
w konkurencjach nieolimpijskich**

22 – 27 sierpnia 2016

Rotterdam (Holandia)

I. WSTĘP

Mistrzostwa Świata Seniorów w konkurencjach nie objętych programem Igrzysk Olimpijskich jak co cztery lata w roku olimpijskim rozgrywane są wspólnie z Mistrzostwami Świata Juniorów, a w tym roku dodatkowo jeszcze z Młodzieżowymi Mistrzostwami Świata. Tegoroczne mistrzostwa odbyły się w dniach 22-27 sierpnia w Rotterdamie. Dla tej grupy jako jedynej, tradycyjny termin właściwie się nie zmienił, gdyż zawsze rozgrywane są w okolicy, czy też na przełomie sierpnia i września.

Łącznie 43 federacje wioślarskie zgłosiły swoje osady do łącznie siedmiu rozgrywanych konkurencji.

W ramach konkurencji tzw. nieolimpijskich rozgrywane są trzy konkurencje żeńskie w tym dwie wagi lekkiej i cztery męskie w tym trzy wagi lekkiej.

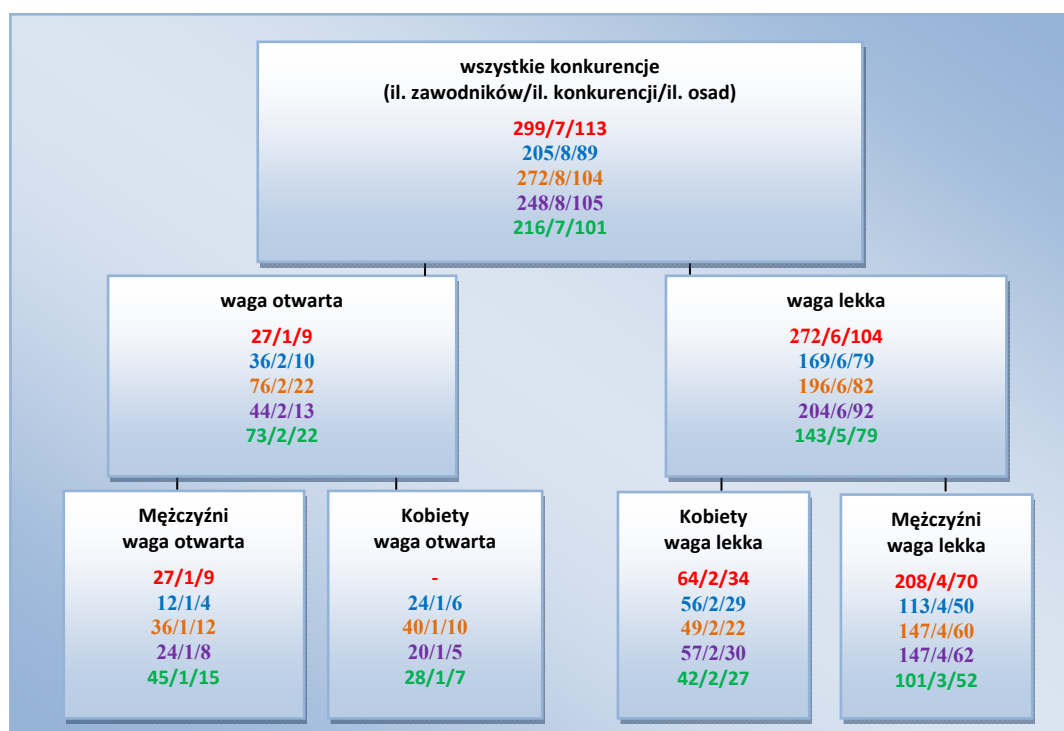
Konkurencje żeńskie:

- LW1x - jedynka wagi lekkiej
- LW4x - czwórka podwójna wagi lekkiej
- W4- - czwórka bez sterniczki

Konkurencje męskie:

- LM1x - jedynka wagi lekkiej
- LM2- - dwójka bez sternika wagi lekkiej
- LM4x - czwórka podwójna wagi lekkiej
- M2+ - dwójka ze sternikiem

Ogółem wystartowało 216 zawodniczek i zawodników w 101 osadach. Podział startujących osób i osad ze względu na wagę i płeć w ostatnich pięciu latach w konkurencjach przedstawia poniższy schemat:

KOLOR CZERWONY

KOLOR NIEBIESKI

KOLOR POMARAŃCZOWY

KOLOR FIOLETOWY

KOLOR ZIELONY

– Mistrzostwa Świata Seniorów w konkurencjach nieolimpijskich – Płowdiw 2012

– Mistrzostwa Świata Seniorów – Chungju 2013

– Mistrzostwa Świata Seniorów – Amsterdam 2014

– Mistrzostwa Świata Seniorów – Aiguebelette 2015

– Mistrzostwa Świata Seniorów w konkurencjach nieolimpijskich – Rotterdam 2016

Historia rozgrywania konkurencji wagi lekkiej w Mistrzostwach Świata Seniorów sięga czwartych z kolei mistrzostw w 1974 roku w Lucernie. Rozegrano w nich tylko męskie trzy konkurencje. Jedynekę, czwórkę bez sternika i ósemkę. Od Mistrzostw Świata 1978 roku w Nowej Zelandii dodano dwójkę podwójną.

Kobiece konkurencje wagi lekkiej takie same jak męskie po raz pierwszy rozegrano w programie Mistrzostw Świata Wagi Lekkiej 1984 roku w kanadyjskim Montrealu. Jednak ósemkę wagi lekkiej kobiet rozegrano tylko raz i wycofano ze względu na znikomą ilość zainteresowanych. W tych jedynych mistrzostwach rozgrywania tej konkurencji wystartowało wprawdzie osiem osad, ale reprezentujących tylko cztery federacje. Startowały cztery ósemki Amerykanek, dwie Kanadyjek i po jednej z Australii i Wielkiej Brytanii. W latach 1985-1988 rozgrywano więc w ramach konkurencji nieolimpijskich siedem konkurencji wagi lekkiej. Cztery męskie (LM1x, LM2x, LM4-, LM8+) i trzy kobiece (LW1x, LW2x, LW4-). Od 1989 roku w kolejnych latach wprowadzano lub wycofywano następne konkurencje wagi lekkiej.

1989 rok – dodano męską czwórkę podwójną wagi lekkiej

1993 rok – dodano męską dwójkę bez sternika wagi lekkiej

1995 rok – dodano kobiecą dwójkę bez sterniczki wagi lekkiej

1997 rok – zamieniono kobiecą czwórkę bez sterniczki wagi lekkiej na czwórkę podwójną wagi lekkiej

od 2004 roku – nie rozgrywano kobiecej dwójki bez sterniczki wagi lekkiej

A w tym roku po raz pierwszy nie rozegrano męskich ósemek wagi lekkiej, zgodnie z zasadami przyjętymi przez Międzynarodową Federację Wioślarską FISA, które mówią, że z programu mistrzostw świata wycofywana będzie konkurencja, w której trzy lata pod rząd w imprezie głównej będzie mniej niż siedem osad.

W Igrzyskach Olimpijskich konkurencje wagi lekkiej po raz pierwszy rozegrano w 1996 roku w Atlancie. Do programu Igrzysk wprowadzono męską czwórkę bez sternika wagi lekkiej oraz kobiecą i męską dwójkę podwójną wagi lekkiej, w miejsce żeńskiej czwórki bez sterniczki wagi otwartej oraz męskiej dwójki i czwórki ze sternikiem także wagi otwartej. Automatycznie te trzy konkurencje weszły w skład konkurencji nieolimpijskiej. Po wycofaniu tych konkurencji z programu Igrzysk, systematycznie malała z roku na rok ilość startujących w nich osad. Dlatego zgodnie z opisaną wcześniej zasadą od 2008 roku nie rozgrywana jest męska czwórka ze sternikiem, a w 2012 roku nie rozegrano już czwórki bez sterniczki kobiet, która jednak po roku przerwy wróciła w ramach akcji wyrównywania szans dostępu do sportu kobiet i mężczyzn. W konsekwencji w kolejnych latach od 2013 roku w Mistrzostwach Świata na starcie stawało 6 – 10 – 5 i 7 czwórek bez sterniczki.

W tegorocznych Mistrzostwach Świata w siedmiu konkurencjach nie objętych programem Igrzysk Olimpijskich najwięcej startowało męskich i kobiecych jedynek wagi lekkiej, a poniżej wymaganego limitu siedmiu osad startowało czwórek podwójnych wagi lekkiej kobiet. Nie stwarza to jednak niebezpieczeństwa zagrożenia wycofaniem z programu, bo w trzech poprzednich latach startowało po 9-10 osad w tej konkurencji.

Lp.	Konkurencja	Ilość startujących
1	Jedynka wagi lekkiej mężczyzn	25
2	Jedynka wagi lekkiej kobiet	22
3	Dwójka bez sternika wagi lekkiej mężczyzn	16
4	Dwójka ze sternikiem mężczyzn	15
5	Czwórka podwójna wagi lekkiej mężczyzn	11
6	Czwórka bez sterniczki kobiet	7
7	Czwórka podwójna wagi lekkiej kobiet	5

W wielu federacjach jedynki wagi lekkiej, szczególnie w latach pomiędzy Igrzyskami są traktowane tak samo prestiżowo jak jedynki wagi otwartej. To samo dzieje się wśród zawodników, którzy tylko na czas roku olimpijskiego wsiadają do dwójek czy czwórek, chcąc wystartować w najważniejszej sportowej imprezie świata, a po Igrzyskach powracają do startów w jedynkach.

KOLEJNOŚĆ PAŃSTW POD WZGLĘDEM ILOŚCI STARTUJĄCYCH OSAD - OGÓŁEM

Lp.	Kraj	Ilość
1-2	Niemcy, USA	7
3	Wielka Brytania	6
4-8	Chiny, Holandia, Kanada, Rosja, Włochy	5
9	Czechy	4
10-14	Dania, Francja, Hiszpania, Japonia, Węgry	3
15-22	Austria, Białoruś, Grecja, Irlandia, Szwajcaria, Szwecja, Tajlandia, Ukraina	2
23-43	Armenia, Australia, Belgia, Brazylia, Bułgaria, Chorwacja, Finlandia, Kolumbia, Libia, Łotwa, Norwegia, Nowa Zelandia, Peru, Polska , Południowa Afryka, Portugalia, Salwador, Serbia, Słowacja, Słowenia, Turcja	1

KOBIETY

Lp.	Kraj	Ilość
1-5	Chiny, Kanada, Niemcy, USA, Wielka Brytania	3
6	Holandia	2
7-23	Austria, Australia, Belgia, Białoruś, Czechy, Dania, Grecja, Japonia, Łotwa, Nowa Zelandia, Rosja, Salwador, Szwajcaria, Szwecja, Tajlandia, Węgry, Włochy	1

MĘŻCZYŹNI

Lp.	Kraj	Ilość
1-4	Niemcy, Rosja, USA, Włochy	4
5-9	Czechy, Francja, Hiszpania, Holandia, Wielka Brytania	3
10-16	Chiny Dania Irlandia Japonia Kanada Ukraina Węgry	2
17-38	Armenia, Austria, Białoruś, Brazylia, Bułgaria, Chorwacja, Finlandia, Grecja, Kolumbia, Libia, Norwegia, Peru, Polska , Południowa Afryka, Portugalia, Serbia, Słowacja, Słowenia, Szwajcaria, Szwecja, Tajlandia, Turcja	1

Maksymalną ilość siedmiu osad zgłosili Niemcy i Amerykanie. Trudno się nawet dziwić, bo są to dwie największe liczebnie federacje i obsadzają każdego roku wszystkie konkurencje we wszystkich mistrzostwach. Na trzecim miejscu w tym zestawieniu znalazła się trzecia z wielkich w wioślarstwie federacja, która tym razem w rywalizacji nie miała skifisty wagi lekkiej. W konkurencjach żeńskich wszystkie konkurencje obsadzili Niemcy, Amerykanie oraz Brytyjczycy, Kanadyjczycy i Chińczycy, a w konkurencjach męskich oprócz Niemców i Amerykanów swoje załogi we wszystkich konkurencjach mieli jeszcze Włosi i Rosjanie.

Wśród 43 federacji uczestniczących w tych mistrzostwach, połowa miała tylko po jednej osadzie. Między nimi była także nasza reprezentacja, która w rywalizacji miała wyłącznie skifistę wagi lekkiej.

- 18 federacji zgłosiło do startu kobiece i męskie osady
- 5 federacji zgłosiło tylko osady w konkurencjach kobiecych
- 20 federacji zgłosiło tylko osady w konkurencjach męskich

KOLEJNOŚĆ PAŃSTW POD WZGLĘDEM ILOŚCI STARTUJĄCYCH ZAWODNIKÓW - OGÓŁEM

Lp.	Kraj	Ilość
1-2	Niemcy, USA	19
3	Wielka Brytania	18
4	Kanada	16
5	Holandia	13
6	Chiny	12
7-8	Rosja, Włochy	11
9	Francja	9
10-13	Białoruś, Czechy, Dania, Ukraina	7
14	Hiszpania	6
15	Grecja	5
16-17	Japonia, Węgry	4
18-21	Bułgaria, Irlandia, Południowa Afryka, Turcja	3
22-28	Austria, Brazylia, Norwegia, Portugalia, Szwajcaria, Szwecja, Tajlandia	2
29-43	Armenia, Australia, Belgia, Chorwacja, Finlandia, Kolumbia, Libia, Łotwa, Nowa Zelandia, Peru, Polska , Salwador, Serbia, Słowacja, Słowenia	1

KOBIETY

Lp.	Kraj	Ilość
1-5	Chiny, Kanada, Niemcy, USA, Wielka Brytania	9
6	Holandia	5
7	Białoruś	4
8-23	Australia, Austria, Belgia, Czechy, Dania, Grecja, Japonia, Łotwa, Nowa Zelandia, Rosja, Salwador, Szwajcaria, Szwecja, Tajlandia, Węgry, Włochy	1

MĘŻCZYŹNI

Lp.	Kraj	Ilość
1-4	Niemcy, Rosja, USA, Włochy	10
5-6	Francja, Wielka Brytania	9
7	Holandia	8
8-9	Kanada, Ukraina	7
10-12	Czechy, Dania, Hiszpania	6
13	Grecja	4
14-21	Bułgaria, Chiny, Białoruś, Irlandia, Japonia, Południowa Afryka, Turcja, Węgry	3
22-24	Brazylia, Norwegia, Portugalia	2
25-38	Armenia, Austria, Chorwacja, Finlandia, Kolumbia, Libia, Peru, Polska , Serbia, Słowacja, Słowenia, Szwajcaria, Szwecja, Tajlandia	1

Obecnie maksymalnie duża reprezentacja w konkurencjach nieolimpijskich liczy łącznie dziewiętnaście osób. W tym dziewięć zawodniczek, dziewięciu zawodników i jeden sternik. Największe liczebnie reprezentacje w Mistrzostwach Świata w Rotterdamie mieli oczywiście Niemcy i Amerykanie, ale tylko jednego zawodnika mniej mieli Brytyjczycy, a trzech mniej (bez jedynkarza i dwójki bez sternika wagi lekkiej) miała Kanada.

- Piętnaście federacji miało w reprezentacji tylko po jednej osobie, co stanowi 35% wszystkich startujących państw.
- Siedem pierwszych w tym rankingu państw miało w swoich reprezentacjach połowę wszystkich startujących osób.
- W trzech konkurencjach kobiecych spośród 23 federacji, które miały w nich swoje reprezentantki, aż 16 miało tylko po jednej zawodniczce.
- Wśród mężczyzn wśród 38 federacji lub dwóch zawodników czyli po jednej załodze (jedynkarz lub dwójka bez sternika wagi lekkiej).

KOLEJNOŚĆ PAŃSTW POD WZGLĘDEM ILOŚCI OSAD W FINALE A - OGÓŁEM

Lp.	Kraj	Ilość osad
1-3	Niemcy	5
	USA	
	Wielka Brytania	
4	Kanada	4
5-7	Chiny	3
	Dania	
	Holandia	
8-14	Białoruś	2
	Francja	
	Grecja	
	Hiszpania	
	Irlandia	
	Japonia	
15-24	Włochy	1
	Nowa Zelandia	
	Rosja	
	Serbia	
	Słowacja	
	Słowenia	
	Szwajcaria	
	Szwecja	
	Turcja	
Ukraina		
Węgry		

PROCENTOWA SKUTECZNOŚĆ FINAŁOWA OGÓŁEM

Lp.	Kraj	% skuteczność	Ilość osad w finale/Ilość zgłoszonych osad
1-9	Dania	100%	3/3
	Irlandia		2/2
	Grecja		2/2
	Białoruś		2/2
	Słowacja		1/1
	Słowenia		1/1
	Serbia		1/1
	Turcja		1/1
10	Nowa Zelandia	1/1	
10	Wielka Brytania	83,3%	5/6
11	Kanada	80%	4/5
12-13	Niemcy	71,4%	5/7
	USA		5/7
14-16	Francja	66,7%	2/3
	Hiszpania		2/3
	Japonia		2/3
17-18	Chiny	60%	3/5
	Holandia		3/5
19-21	Szwecja	50%	1/2
	Szwajcaria		1/2
	Ukraina		1/2
22	Włochy	40%	2/5
23	Węgry	33,3%	1/3
24	Rosja	20%	1/5

Najwięcej osad do finału A wprowadzili „potentaci” tzn. te federacje, które jak wspomniano mają wioślarstwo najmocniejsze na świecie, zarówno strukturalnie jak i liczebnie, którymi są Niemcy, Amerykanie i Brytyjczycy. Oni też mieli najwięcej osad w tych mistrzostwach, ale jak się okazało także najlepsze jakościowo. Jednak największą skuteczność finałową, czyli procentowy udział osad walczących w finale A w całej swojej reprezentacji miały mniejsze reprezentacje lub całkiem małe – jednoosadowe.

Najlepszą – 100% skuteczność finałową osiągnęli Duńczycy, którzy wszystkie trzy swoje osady, które przywieźli, mieli w finałach A. W następnej kolejności także ze 100% skutecznością byli Białorusini, Grecy i Irlandczycy po dwie osady w finałach A na dwie zgłoszone. Wśród jednoosadowych reprezentacji 100% skuteczności finałowej mieli Słowacy, Słoweńcy, Serbowie, Turcy i Nowozelandczycy. Dopiero w następnej kolejności znalazły się największe reprezentacje. Wśród wymienionych wcześniej jest także dobrze prezentująca się w Rotterdamie Kanada.

Na końcu tych zestawień znalazła się Rosja z jedną osadą w finale na pięć zgłoszonych. Zaskoczeniem jest także bardzo niska pozycja Włochów z reguły „szalejących” w konkurencjach nieolimpijskich, szczególnie wagi lekkiej.

Łącznie wśród 43 federacji biorących udział w tych mistrzostwach 24 państwa miały w finałach A co najmniej jedną swoją załogę.

**KOLEJNOŚĆ PAŃSTW POD WZGLĘDEM ILOŚCI OSAD W FINAŁACH A
KOBIECY**

Lp.	Kraj	Ilość osad
1-2	Kanada, USA	3
3-5	Chiny, Niemcy, Wielka Brytania	2
6-12	Białoruś, Grecja, Holandia, Nowa Zelandia, Rosja, Szwajcaria, Szwecja	1

MĘŻCZYŹNI

Lp.	Kraj	Ilość osad
1-3	Dania, Niemcy, Wielka Brytania	3
4-10	Francja, Hiszpania, Holandia, Irlandia, Japonia, USA, Włochy	2
11-20	Białoruś, Chiny, Grecja, Kanada, Serbia, Słowacja, Słowenia, Turcja, Ukraina, Węgry	1

- Wśród kobiet połowa państw – 12 na 23, mających osady w konkurencjach kobiecych, miało je także w finałach A, wśród mężczyzn podobnie – 20 na 38.
- W konkurencjach kobiecych Kanada i USA miały we wszystkich swoją osadę.
- Wśród mężczyzn podobnej sytuacji nie było, choć Duńczycy i Brytyjczycy wszystkie swoje męskie osady mieli w finale.

**KOLEJNOŚĆ PAŃSTW POD WZGLĘDEM ILOŚCI
ZDOBYTYCH MEDALI - OGÓŁEM**

Lp.	Kraj	Ilość medali
1	Wielka Brytania	4
2	Niemcy	3
3-4	Kanada	2
	Francja	
5-14	USA	1
	Chiny	
	Irlandia	
	Dania	
	Grecja	
	Nowa Zelandia	
	Węgry	
	Włochy	
	Szwecja	
	Słowacja	

**PROCENTOWA SKUTECZNOŚĆ MEDALOWA
OGÓŁEM**

Lp.	Kraj	% skuteczność	Ilość medali/ ilość zgłoszonych osad
1-2	Nowa Zelandia	100%	1/1
	Słowacja		1/1
3-4	Wielka Brytania	66,7%	4/6
	Francja		2/3
5-7	Grecja	50%	1/2
	Irlandia		1/2
	Szwecja		1/2
8	Niemcy	42,9%	3/7
9	Kanada	40%	2/5
10-11	Dania	33,3%	1/3
	Węgry		1/3
12-13	Chiny	20%	1/5
	Włochy		1/5
14	USA	14,3%	1/7

KOLEJNOŚĆ PAŃSTW POD WZGLĘDEM ILOŚCI ZDOBYTYCH MEDALI

KOBIETY

Lp.	Kraj	Ilość medali
1-2	Niemcy	2
	Wielka Brytania	
3-7	Chiny	1
	Kanada	
	Nowa Zelandia	
	Szwecja	
	USA	

MĘŻCZYŹNI

Lp.	Kraj	Ilość medali
1-2	Francja	2
	Wielka Brytania	
3-10	Dania	1
	Grecja	
	Irlandia	
	Kanada	
	Niemcy	
	Słowacja	
	Węgry	
	Włochy	

Największą ilość medali zdobyli Brytyjczycy, ale skuteczniejsze od nich były dwie jednoosadowe w tych mistrzostwach reprezentacje Nowej Zelandii i Słowacji. Wielka Brytania zgłosiła sześć osad (bez skifisty wagi lekkiej) i zdobyła cztery medale – w czwórce bez sterniczki kobiet, dwójce ze sternikiem mężczyzn, męskiej dwójce bez sternika wagi lekkiej i czwórce podwójnej wagi lekkiej kobiet. Niestety małą skutecznością medalową, czyli procentowym udziałem zdobytych medali w ogólnej ilości swoich osad mieli Amerykanie, którzy wśród tych federacji, które uczestniczyły w ich podziale, znaleźli się na końcu zestawienia.

- Łącznie 14 federacji z 43 startujących w Rotterdamie rozdzieliło pomiędzy siebie 21 medali.
- Tylko cztery federacje zdobyły więcej niż jeden medal.
- W konkurencjach kobiecych dziewięć medali rozdzieliło pomiędzy siebie siedem federacji, a tylko Niemcy i Wielka Brytania zdobyły więcej niż jeden medal.
- W konkurencjach męskich 12 medali rozdzieliło pomiędzy siebie 10 federacji i tylko Wielka Brytania i Francuzi zdobyli więcej niż jeden medal.
- Niestety nasz jedyny reprezentant w tych mistrzostwach - skifista wagi lekkiej, nie awansował do finału A, stąd brakuje Polski w tych wszystkich zestawieniach finałowych, a tym bardziej medalowych.

KLASYFIKACJA MEDALOWA - OGÓŁEM

Lp.	Kraj	złote	srebrne	brązowe
1	Wielka Brytania	3	0	1
2	Niemcy	1	1	1
3	Francja	1	1	0
4-5	Irlandia	1	0	0
	Nowa Zelandia			
6	Kanada	0	1	1
7-10	Dania	0	1	0
	Szwecja			
	USA			
	Węgry			
11-14	Chiny	0	0	1
	Grecja			
	Słowacja			
	Włochy			

KOBIETY

Lp.	Kraj	złote	srebrne	brązowe
1	Wielka Brytania	2	0	0
2	Nowa Zelandia	1	0	0
3	Niemcy	0	1	1
4-5	Szwecja	0	1	0
	USA			
6-7	Chiny	0	0	1
	Kanada			

MĘŻCZYŹNI

Lp.	Kraj	złote	srebrne	brązowe
1	Francja	1	1	0
2	Wielka Brytania	1	0	1
3-4	Irlandia	1	0	0
	Niemcy			
5-7	Dania	0	1	0
	Kanada			
	Węgry			
8-10	Grecja	0	0	1
	Słowacja			
	Włochy			

Klasyfikację medalową Mistrzostw Świata Seniorów w konkurencjach nie objętych programem Igrzysk Olimpijskich, a w której priorytetowe znaczenie ma przede wszystkim ilość medali złotych, zdecydowanie wygrali Brytyjczycy. Zdobyli trzy z siedmiu złotych medali, a pozostałe cztery złote medale rozdzieliły pomiędzy siebie cztery różne państwa. Na drugim i trzecim stopniu podium w każdej konkurencji stali przedstawiciele innej nacji. W klasyfikacji medalowej konkurencji kobiecych także najlepsi byli Brytyjczycy z dwoma złotymi medalami z trzech możliwych do zdobycia. Wśród mężczyzn na czele tej klasyfikacji znaleźli się Francuzi przed Wielką Brytanią z tą samą ilością złotych medali, ale Francuzi ten drugi medal mieli z cenniejszego kruszcu.

PUNKTACJA DRUŻYNOWA – OGÓŁEM

Lp.	Kraj	Ilość punktów
1	Wielka Brytania	36
2	Niemcy	27
3	USA	23
4	Kanada	21
5	Francja	16
6-7	Chiny, Irlandia	14
8	Dania	12
9	Grecja	10
10-11	Holandia, Nowa Zelandia	9
12-15	Białoruś, Szwecja, Węgry, Włochy	7
16	Słowacja	6
17-19	Hiszpania, Słowenia, Ukraina	5
20-22	Japonia, Rosja, Serbia	3
23	Szwajcaria	2
24	Turcja	1

KOBIETY

Lp.	Kraj	Ilość punktów
1	Wielka Brytania	18
2	USA	16
3	Kanada	14
4	Niemcy	13
5	Chiny	10
6	Nowa Zelandia	9
7	Szwecja	7
5	Białoruś	5
9	Grecja	4
10	Rosja	3
11-12	Holandia Szwajcaria	2

MĘŻCZYŹNI

Lp.	Kraj	Ilość punktów
1	Wielka Brytania	18
2	Francja	16
3-4	Niemcy Irlandia	14
5	Dania	12
6-10	USA Kanada Holandia Węgry Włochy	7
11-12	Grecja Słowacja	6
13-15	Hiszpania Słowenia Ukraina	5
16	Chiny	4
17-18	Japonia Serbia	3
19	Białoruś	2
20	Turcja	1

W każdym mistrzostwach potencjał poszczególnych reprezentacji oddaje jednak punktacja drużynowa, w której przyznawane są punkty za miejsca I-VIII wg kolejności i zasady 9 – 7 – 6 – 5 – 4 – 3 – 2 – 1. Jest to o tyle ważne, że można nie zdobyć żadnego medalu, mając wyjątkowego „sportowego pecha”, ale o nie walczyć, a przy następnym rozegraniu wyścigów o medale, zmieniając tylko taktykę je zdobywać. Oczywiście trudno jest mówić o dużym potencjale, kiedy w reprezentacji ma się osady sklasyfikowane poza finałem czy nawet pierwszą ósemką.

Na czele punktacji tegorocznych mistrzostw znalazła się reprezentacja Wielkiej Brytanii, zdobywając 57% punktów możliwych do zdobycia przez jedną reprezentację. Brytyjczycy wygrali również drużynowo zarówno w konkurencjach kobiecych, jak i męskich.

Łącznie 24 federacje spośród 43 startujących zdobyły punkty i odpowiednio 12 z 23 w konkurencjach kobiecych i 20 z 38 w konkurencjach męskich.

Pięć pierwszych państw w sumie miało niemal połowę wszystkich możliwych do zdobycia punktów.

II. WARUNKI ORGANIZACJI WYJAZDU ORAZ POBYTU I STARTU W MISTRZOSTWACH ŚWIATA W ROTTERDAMIE

Tegoroczne Mistrzostwa Świata rozegrane zostały na nowym torze używanym dla regat wioślarskich od 2012 roku o nazwie Willem-Alexander Baan w pobliżu satelitarnej miejscowości Zevenhuizen obok Rotterdamu na północny wschód od centrum miasta. Tor wioślarski został umieszczony na osuszanych i sztucznie regulowanych terenach podmokłych wzdłuż kanałów o nazwie De Rotte i w pobliżu większego akwenu Rottemeren. Pierwszymi rozegranymi ważniejszymi regatami na tym torze były Europejskie Igrzyska Uniwersyteckie w 2014 roku.

Konkurencje nieolimpijskie przez trzy lata w okresie pomiędzy Igrzyskami rozgrywane są razem w Mistrzostwach Świata Seniorów z konkurencjami olimpijskimi. Jednak raz na cztery lata w roku Igrzysk Olimpijskich łączone są z Mistrzostwami Świata Juniorów, a w tym roku po raz pierwszy dołączono do nich także Młodzieżowe Mistrzostwa Świata.

Rywalizacja w Mistrzostwach Świata Seniorów rozłożona była na sześć dni od poniedziałku 22 sierpnia do soboty 27 sierpnia wg programu:

22.08	Poniedziałek	- wszystkie przedbiegi i wyścig o tory w czwórce podwójnej wagi lekkiej Kobiet – razem 21 wyścigów
23.08	Wtorek	- wszystkie repasaże – 11 wyścigów
24.08	Środa	- ćwierćfinały w jedynkach wagi lekkiej mężczyzn i półfinały C/D w jedynkach wagi lekkiej kobiet – 6 wyścigów
25.08	Czwartek	- półfinały A/B – 8 wyścigów
26.08	Piątek	- półfinały C/D w jedynkach wagi lekkiej mężczyzn – razem 2 wyścigi
27.08	Sobota	- finały D, C, B i A – 18 wyścigów

Do Rotterdamu jedyny nasz reprezentant – skifista wagi lekkiej, który do mistrzostw przygotowywał się u siebie w klubie w Kruszwicy wraz ze swoim klubowym trenerem, wyjechał autokarem wspólnie z reprezentacją na Młodzieżowe Mistrzostwa Świata z COS-OPO Wałcz w czwartek 18 sierpnia po oficjalnej uroczystości nominacji na reprezentanta kraju i wczesnym obiedzie.

W trakcie podróży po drodze, mniej więcej w połowie drogi, reprezentacja nocowała w Niemczech w hotelu sieci Best Western w miejscowości Bonneberg, nieopodal Bielefeld. Do Rotterdamu nasza reprezentacja dotarła na obiad. Zakwaterowana została w hotelu Van der Valk Rotterdam w osiedlu satelitarnym Nieuwerkerk aan den IJssel, niespełna 8 km od toru. W hotelu zapewniono wszystkie posiłki w systemie „szwedzkiego stołu” w dużym wyborze i bardzo dobrej jakości. Pomiędzy hotelem, w którym mieszkała także reprezentacja Wielkiej Brytanii, a bazą toru regatowego organizatorzy zapewnili wahadłowo kursujące autokary wg osobnego rozkładu czasowego. W samej bazie toru wioślarskiego istnieją dwa stałe obiekty. Wieża sędziowska na mecie toru i duży hangar na łodzie z częścią socjalną (toalety, prysznic, szatnie oraz salą do przeprowadzania zebrań). Cała baza toru wraz z trybunami dla kibiców ulokowana jest na wyspie otoczonej torem wioślarskim i kanałem dopływowo-rozptywowym. Pozostałe zaplecze zarówno dla zawodników jak i kibiców oparte zostało na bazie tymczasowej. Konstrukcjach zbudowanych z rur konstrukcyjnych (regaty na łodzie i trybuny), dużych halach namiotowych i toalety typu Toi-Toi.

Na torze regatowym w trakcie całego pobytu nasza reprezentacja miała rozstawiony własny namiot przywieziony z kraju z pełnym wyposażeniem w krzesła, stół, karimaty do wypoczynku dla zawodników, tablice informacyjne, agregat prądotwórczy oraz cały zestaw do przygotowywania gorących napojów – herbaty i kawy. Dla trenerów zapewniono rowery przywiezione z Polski do obserwacji przebiegu rywalizacji i prowadzenia treningu z brzegu.

Po zakończeniu mistrzostw zawodnik wraz z trenerem następnego dnia autokarem, tym razem wspólnie z kończąca w niedzielę zawody reprezentacją juniorów, bezpośrednio wrócił do Polski.

III. OCENA POZIOMU SPORTOWEGO MISTRZOSTW ŚWIATA W ROTTERDAMIE

Tor regatowy w Rotterdamie położony jest na płaskim, całkowicie odkrytym terenie, co przy zmiennych warunkach atmosferycznych i zmiennym kierunku i sile wiatru stwarzało diametralnie różne warunki do wioślarskich rywalizacji, nie tylko z dnia na dzień, ale nawet w ciągu jednego dnia. Zawodnicy uczestniczący w Mistrzostwach Świata Seniorów nie mieli jednak szczęścia do osiągania rekordowych wyników, a wyścigi finałowe odbywały się w warunkach mocnego przeciwnego wiatru, o czym świadczy chociażby wynik w jedynce wagi lekkiej kobiet. W tej konkurencji złoty medal zdobyła ubiegłoroczna mistrzyni i rekordzistka świata w seniorach i grupie młodzieżowej, także w tej konkurencji – Nowozelandka Zoe McBride. W Rotterdamie zdobywając złoty medal osiągnęła rezultat o ponad minutę słabszy od swojego rekordowego.

Najlepsze rezultaty uzyskane w tegorocznych Mistrzostwach Świata Seniorów w poszczególnych konkurencjach oraz ich najlepsze światowe rezultaty (tzw. nieoficjalne rekordy świata), jak również rezultaty złotych medalistów zestawiono w poniższej tabeli. Porównawczo dołączono odpowiadające im rezultaty polskiego skifisty wagi lekkiej – Jerzego Kowalskiego, startującego w polskiej reprezentacji w tegorocznych Mistrzostwach Świata.

Konkurencja	Najlepszy wynik światowy	Rok i miejsce uzyskania	Osada która uzyskała	Najlepszy wynik w Mistrzostwach Świata Seniorów i etap rozgrywania	Osada która uzyskała	Najlepszy czas polskiej osady i etap mistrzostw	Zwycięzca konkurencji	Czas zwycięzcy	Czas polskiej osady w finale
LW1x	7:24.46	2015 Varese	NZL McBride	7:31.45 Półfinał	NZL	-	NZL	8:28.45	-
LM1x	6:43.37	2014 Amsterdam	ITA Miani	6:51.71 Półfinał	IRL	7:04.48 ćwierćfinał	IRL	7:32.84	7:51.80 Finał C
LM2-	6:22.91	2014 Amsterdam	SUI Niepmann/Tramer	6:29.63 Półfinał	GBR	-	FRA	7:14.18	-
M2+	6:33.26	2014 Amsterdam	NZL Murray/Bond	6:54.58 Półfinał	GBR	-	GBR	7:29:69	-
LW4x	6:15.95	2014 Amsterdam	NED	6:35.11 Wyścig o tory	GBR	-	GBR	7:10.60	-
LM4x	5:42.75	2014 Amsterdam	GRE	5:52.04 Repasaż	FRA	-	GER	6:23.09	-
W4-	6:14.36	2014 Amsterdam	NZL Pratt/Bevan/Prendergast/Govler	6:40.22 Przedbieg	GBR	-	GBR	7:16.28	-

Z analizy tego zestawienia widać, że w Rotterdamie

- Nie poprawiono żadnego dotychczasowego rezultatu rekordowego.
- W czterech konkurencjach (LW1x, LM1x, LM2-, M2+) najlepsze rezultaty osiągnięto w półfinałach w piątek 26.08, dwa (LW4x, W4-) w pierwszym dniu mistrzostw w poniedziałek 22.08 i jeden (LM4x) drugiego dnia we wtorek 23.08.
- W dwóch konkurencjach (LM2- i LM4x) najlepszych rezultatów nie osiągnęli późniejsi zdobywcy złotych medali.
- O dobrym przygotowaniu do tych mistrzostw Brytyjczyków musi świadczyć fakt, że nie dość, że wygrali trzy z siedmiu rozgrywanych konkurencji, to jeszcze w czterech uzyskali najlepsze ich rezultaty.
- Polski skifista Jerzy Kowalski najlepszy rezultat osiągnął w wyścigu ćwierćfinałowym i pomimo tego nie zdobył awansu do półfinału A/B.

Kolejność konkurencji wg różnicy pomiędzy najlepszym rezultatem Mistrzostw Świata, a najlepszym światowym rezultatem konkurencji		
L.p.	Różnica w sek.	Symbol konkurencji
1	6.72	LM2-
2	6.99	LW1x
3	8.34	LM1x
4	9.29	LM4x
5	19.16	LW4x
6	21.32	M2+
7	25.86	W4-

Najbardziej zbliżonym rezultatem uzyskanym w tegorocznych Mistrzostwach Świata do rekordowego uzyskano w dwójce bez sternika wagi lekkiej mężczyzn, ale trudno się w tym przypadku dziwić skoro uzyskali go Brytyjczycy (Cassells-Scrimgeour) – ubiegłoroczni Mistrzowie Świata, a w tym sezonie wygrali wszystkie Puchary Świata, w których startowali i Mistrzostwa Europy w Brandenburgii. A jednak w finale w Rotterdamie musieli uznać wyższość ubiegłorocznych Wicemistrzów Świata w tej konkurencji – Francuzów i tegorocznych Wicemistrzów Europy – Duńczyków. Na kolejnych pozycjach w powyższym zestawieniu znalazły się też gwiazdy wioślarstwa wagi lekkiej. 6,99 sek. gorszy rezultat od własnego rekordu miała Nowozelandka Zoe McBride, a 8,34 sek. gorszy od rekordowego miał Irlandczyk Paul O`Donovan – srebrny medalista Igrzysk Olimpijskich w Rio de Janeiro z bratem w dwójce podwójnej, startujący w Rotterdamie na jedyńce. Ponad 20 sek. różniły się od rekordowych najlepsze rezultaty w czwórce bez sterniczki kobiet i dwójce ze sternikiem mężczyzn. Jednak w tych konkurencjach rekordy należące do osad Nowej Zelandii ustanawiali na bardzo szybkim torze w Amsterdamie ich najlepsi zawodnicy, zdecydowanie odbiegający swoim poziomem sportowym od rywali.

Kolejność konkurencji pod względem różnicy rezultatu zwycięzcy w finale A, a najlepszym rezultatem światowym konkurencji		
L.p.	Różnica w sek.	Symbol konkurencji
1	40.34	LM4x
2	49.47	LM1x
3	51.27	LM2-
4	54.65	LW4x
5	56.43	M2+
6	1:01.92	W4-
7	1:03.99	LW1x

Kolejność konkurencji pod względem różnicy rezultatu zwycięzcy w finale A, a najlepszym rezultatem uzyskanym w Rotterdamie		
L.p.	Różnica w sek.	Symbol konkurencji
1	31.05	LM4x
2	35.11	M2+
3	35.49	LW4x
4	36.06	W4-
5	41.13	LM1x
6	44.55	LM2-
7	57.00	LW1x

Z powyższych dwóch zestawień widać jak ciężkie warunki atmosferyczne, przeciwnego wiatru i wysoka fala panowały w trakcie rozgrywania wyścigów finałowych w Rotterdamie. Świadczą o tym różnice czasu w granicach od 40 sek. do ponad minuty do rekordowych rezultatów konkurencji oraz różnice do najlepszego rezultatu w tej konkurencji uzyskanego w Rotterdamie w granicach od 31 do 57 sek. W takich warunkach zdecydowanie lepiej radziły sobie osady wieloosobowe i bardzo mocni fizycznie zawodnicy. Jak widać całkowicie nie radziła sobie drobniutka, filigranowa Nowozelandka, wykorzystująca w swoim wiosłowaniu głównie czucie łodzi i tempo na finiszowych metrach.

Dla przedstawienia analizy walki o tytuł Mistrza Świata o podział medali, ale również walkę w całym finale, załączono poniżej tabelę pokazującą różnice czasu na mecie pomiędzy złotym i srebrnym medalistą, złotym i brązowym i różnice pomiędzy pierwszą i ostatnią osadą w finale. Dla pełniejszego obrazu walki w finale dokonano zestawienia pomiędzy pierwszą i piątą osadą, gdyż doświadczenie uczy, że nie zawsze ostatnia – szósta osada finału, nienaciskana przez nikogo z tyłu, widząc już stratę i brak szans na jakikolwiek medal walczy z pełną determinacją do ostatniego metra finiszu. Robią się wtedy nienaturalnie duże różnice i zamazuje to całkowicie obraz rywalizacji.

I – II miejsce		
L.p.	Różnica w sek.	Symbol konkurencji
1	0.67	LW1x
2	1.12	LM2-
3	1.63	LM4x
4	1.85	LW4x
5	2.36	M2+
6	4.11	LM1x
7	5.25	W4-

I – III miejsce		
L.p.	Różnica w sek.	Symbol konkurencji
1	2.31	LM2-
2	2.53	M2+
3	3.49	LM4x
4	6.05	LM1x
5	9.51	LW1x
6	9.87	W4-
7	10.44	LW4x

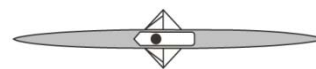
I – V miejsce		
L.p.	Różnica w sek.	Symbol konkurencji
1	6.59	LM4x
2	8.26	M2+
3	12.67	LW1x
4	15.64	LW4x
5	15.82	LM1x
6	18.30	LM2-
7	18.73	W4-

I – VI miejsce		
L.p.	Różnica w sek.	Symbol konkurencji
1	8.62	LM4x
2	16.19	LM1x
3	17.89	LW1x
4	22.31	W4-
5	22.73	LM2-
6	24.62	M2+
7	-	LW4x

- Najbardziej zaciętą walkę na finiszu o złoty medal stoczyła wspomniana wcześniej Nowozelandka z ubiegłoroczną Wicemistrzynią Europy z Poznania w jedynce wagi lekkiej – Szwedką Emmą Fredh. Było to chyba wynikiem zmęczenia sezonem całej reprezentacji Nowej Zelandii, co było także zauważalne na Igrzyskach Olimpijskich w Rio de Janeiro. Bo jeszcze w trzecim Pucharze Świata w tym roku w Poznaniu Nowozelandka wygrała ze Szwedką ponad 6 sek.
- Z drugiej strony najbardziej przekonujące zwycięstwo odniosły w czwórce bez sterniczki Brytyjki nad Amerykankami, co może budzić pewne zdziwienie, bo to właśnie w USA mając specjalny program wioślarstwa kobiet, specjalizują się właśnie w wioślach długich. Zresztą cała konkurencja czwórki bez sterniczki kobiet podczas finałów Mistrzostw Świata w Amsterdamie była najbardziej „rozciągniętą” w czasie z dość dużymi różnicami pomiędzy poszczególnymi miejscami.
- Najtwardsza walka o podział medali rozegrała się w dwójkach bez sternika wagi lekkiej i dwójce ze sternikiem. Oczywiście w tym przypadku nie może być żadnego zdziwienia, skoro w dwójce ze sternikiem medalu nie zdobyli przedstawiciele gospodarzy, czołowa dwójka bez sternika świata, olimpijczycy, przegrywając 0,76 sek. z Włochami.
- Obok czwórki bez sterniczki największe różnice pomiędzy poszczególnymi miejscami w finale były jeszcze w męskich jedynkach wagi lekkiej i poza strefą medalową w dwójkach bez sternika wagi lekkiej.
- Syndrom ostatniej osady w finale widoczny był w przypadku dwójki ze sternikiem.
- W zestawieniu różnic czasowych pomiędzy pierwszą, a ostatnią osadą w finale brakuje czwórki podwójnej wagi lekkiej, gdyż do Mistrzostw Świata zgłoszono jedynie pięć osad w tej konkurencji.

IV. OCENA STARTU POLSKIEJ OSADY

LM1x JEDYNKA WAGI LEKKIEJ MĘŻCZYZN

Nazwisko i imię	Wiek	Klub
Kowalski Jerzy	28 lat	Gopło Kruszwica

Trener prowadzący w reprezentacji:

Kazimierz Naskręcki

Zadanie wynikowe:

Finał A – do VI miejsca

Ostateczny wynik:

XIII miejsce

Do Mistrzostw Świata Seniorów zgłoszono 25 skifistów. Najwięcej ze wszystkich rozgrywanych konkurencji. Przy takiej ilości osad system eliminacji FISA przewiduje rozegranie pięciu przedbiegów, z których po czterech pierwszych zawodników awansowało bezpośrednio do fazy ćwierćfinałowej. Pozostali rozegrali jeden repasaż, z którego także czterech pierwszych zawodników uzupełniło 24-osadową stawkę ćwierćfinałową. Z ćwierćfinałów po trzech pierwszych awansowało do dwóch półfinałów A/B, natomiast pozostali utworzyli dwa półfinały C/D. Trzy pierwsze osady z półfinałów A/B awansowały do ostatecznej walki o medale, pozostali walczyli w finale B o podział miejsc 7-12. Trzy pierwsze osady z półfinałów C/D utworzyły finał C walczących o podział miejsc 13-18. Pozostali w finale D rywalizowali o miejsca 19-24.

W ubiegłorocznych Mistrzostwach Świata Seniorów w tej konkurencji zgłoszonych było 32 skifistów, a w tegorocznych Mistrzostwach Europy Seniorów 14 zawodników.

Z najbardziej utytułowanych zawodników startujących w Rotterdamie byli:

- Irlandczyk Paul O`Donovan – Wicemistrz Olimpijski z bratem w dwójce podwójnej wagi lekkiej w Rio de Janeiro, czwarty skifista wagi lekkiej Mistrzostw Świata Seniorów i Młodzieżowych z 2014 roku.
- Węgier Peter Galambos – Wicemistrz Świata w jedyńce wagi lekkiej w 2012 roku i brązowy medalista tej konkurencji w Mistrzostwach Świata w 2010 i 2013 roku.
- Słowak Lucas Babac – tegoroczny Mistrz Europy tej konkurencji, a w ubiegłym roku w Mistrzostwach Europy zdobył srebrny medal. Wicemistrz Świata z 2010 roku.
- Słoweniec Rajko Hivat – ubiegłoroczny Wicemistrz Świata i brązowy medalista Mistrzostw Europy z 2015 i 2016 roku.

- Niemiec Konstantin Steinhuebel – tegoroczny Wicemistrz Europy. W ubiegłym roku był czwarty w finale Mistrzostw Świata w tej konkurencji.
- Serb Milos Stanojevre – brązowy medalista ubiegłorocznych Mistrzostw Świata Seniorów.
- Chorwat Luca Radonic – brązowy medalista ubiegłorocznych Młodzieżowych Mistrzostw Świata i srebrny medalista tegorocznego Pucharu Świata w Poznaniu (był bezpośrednio przed Jerzym Kowalskim).

W ubiegłorocznych Mistrzostwach Świata kolejność pierwszej czwórki to Nowozelandczyk, którego w Rotterdamie nie było, a dalej ci sami – Słoweniec, Serb i Niemiec.

W tegorocznych Mistrzostwach Europy na podium stali ci sami zawodnicy kolejno ze Słowacji, Niemiec i Słowenii.

Polskę w tej konkurencji reprezentował złoty medalista ostatniej Uniwersjady w Gwangju (Korea Płd.) w 2015 roku, srebrny medalista poprzedniej Uniwersjady w Kazaniu w 2013 roku oraz srebrny medalista tegorocznych Akademickich Mistrzostw Świata w Poznaniu. W trzecim tegorocznym Pucharze Świata w Poznaniu zajął w tej konkurencji trzecie miejsce. W ubiegłorocznych Mistrzostwach Świata zajął w jedynej wagi lekkiej dziewiąte miejsce. Do tegorocznego sezonu przygotowywał się i na początku sezonu także startował w czwórce bez sternika wagi lekkiej, próbując zdobyć z nią kwalifikacje olimpijskie. Brak kwalifikacji spowodował powrót do jedynek. W naszych reprezentacjach na Mistrzostwach Świata Seniorów mieliśmy dotychczas dziewięć swoich reprezentantów. Najlepiej prezentował się Wicemistrz Olimpijski w czwórce bez sternika wagi lekkiej z Pekinu – Paweł Rańda, który w latach 1999-2004 zajmował kolejno miejsca: w 1999 – VIII, 2000 – IV, 2001 – VII, 2004 – VI. Swoich sił na zakończenie kariery w 2008 roku spróbował również dwukrotny Mistrz Olimpijski w dwójce podwójnej Tomasz Kucharski. Jednak pomimo, że w tym sezonie był Mistrzem Polski w skifie wagi lekkiej, to na Mistrzostwach Świata zajął dopiero XVI miejsce. Dwukrotnie w Mistrzostwach Świata Seniorów startował Bartłomiej Leśniak, zajmując w 2009 roku także XVI miejsce, a w 2012 roku – ósme.

Jerzy Kowalski wystartował w Rotterdamie czterokrotnie – w przedbiegu, ćwierćfinale, półfinale C/D i finale C.

Tegoroczne starty Jerzego Kowalskiego przed Mistrzostwami Świata:

15-17.04 Puchar Świata w Varese (Włochy) - VIII miejsce w czwórce bez sternika wagi lekkiej

6-8.05 Mistrzostwa Europy Seniorów w Brandenburgu (Niemcy) – VII miejsce w czwórce bez sternika wagi lekkiej

22-24.05 Finałowe Olimpijskie Regaty Kwalifikacyjne w Lucernie (Szwajcaria) w czwórce bez sternika wagi lekkiej, która nie zakwalifikowała się do finałowej rozgrywki

17-19.06 Puchar Świata w Poznaniu – III miejsce w jedynej wagi lekkiej

W przedbiegu w Rotterdamie, z którego do dalszej rozgrywki awansowało aż czterech skifistów, Polak spotkał się z mało znaczącymi dotychczas zawodnikami, którzy rywalizowali raczej w finałach B jedynek czy też dwójek. Dla przykładu Szwajcar w Pucharze Świata w Poznaniu wygrał finał B, kiedy to J. Kowalski zdobył brązowy medal. Trudno powiedzieć czy w

tym przedbiegu nasz skifista zlekceważył przeciwników, czy też taką sobie założył oszczędnościową taktykę walki. W każdym bądź razie od startu do mety płynął spokojnie na drugiej pozycji, oddając ją na finiszu bez walki, ambitnie, do końca walczącemu Hiszpanowi. Ten wyścig był w wykonaniu naszego zawodnika całkowicie bez wyrazu i bar walki. Tym bardziej, że jedyny odpadający z rywalizacji skifista z Armenii na mecie stracił do zwycięzcy ponad 2 minuty. Wygrał Szwajcar, który ostatecznie w tych mistrzostwach zajął dwunaste miejsce przed wspomnianym Hiszpanem (ostatecznie wygrał w Rotterdamie finał B). Jerzy Kowalski na trzecim miejscu uzyskał osiemnasty rezultat wśród 25 startujących skifistów. Takie miejsce w przedbiegu mogło się źle skończyć w rozstawieniu do następnej rywalizacji w ćwierćfinałach. Tak się jednak nie stało. Polak wprawdzie trafił na Wicemistrza Olimpijskiego w dwójce podwójnej, późniejszego Mistrza Świata w tej konkurencji – Irlandczyka Paula O`Donovana i drugiego w tegorocznym Pucharze Świata w Poznaniu (przed Polakiem) ubiegłorocznego brązowego medalisty Młodzieżowych Mistrzostw Świata w tej konkurencji – Chorwata Lucę Radonica, ale pozostali zawodnicy byli teoretycznie od naszego zawodnika słabsi.

Pewien niepokój z boku budził dopiero osiemnasty rezultat przedbiegów, ale był on uspokajany oświadczeniami, że ten wyścig był całkowicie pod kontrolą naszego skifisty.

Po starcie w ćwierćfinale J. Kowalski zajmował drugą pozycję za prowadzącym do półmetka Chorwatem z minimalnymi stratami kolejno: 0,27 sek. po 500 metrach i 0,42 sek. po 1000 metrów. Na 500 metrów przed metą na prowadzenie wyszedł wprawdzie Irlandczyk, drugi był Chorwat, a trzeci Polak, jednak straty były jeszcze niewielkie. Do Irlandczyka 1,44 sek. i do Chorwata 0,22 sek. Jednak zdecydowanie zbliżył się, a niemal wyrównał czający się na czwartym miejscu Amerykanin. Miał on do J. Kowalskiego na poszczególnych punktach kontrolnych pomiaru czasu straty 0,65 sek. po 500m, 1,33 sek. na półmetku, 0,03 sek. na 500m przed metą. Na ostatnich 500m niestety to nasz zawodnik popłynął naj słabiej z całej czwórki, pomimo, że dotychczas znany był z dobrego i skutecznego finiszu. Wyraźnie jednak osłabł. Miał czas ostatniej pięćsetki słabszy o 8,25 sek. od pierwszego Irlandczyka, o 7,45 sek. od drugiego Amerykanina i o 2,21 sek. od słabnącego, prowadzącego do półmetka Chorwata. Naszemu zawodnikowi zabrakło do awansu 3,44 sek. Z analizy startu w tym wyścigu zawodników pierwszej czwórki widać prawidłowość rozkładu sił u Irlandczyka i Amerykanina. Irlandczyk w stosunku do czasu pierwszej pięćsetki, w trzech kolejnych do poprzednich miał następujące narzuty -0,05 sek., +1,44 sek., -3,46 sek. Natomiast Amerykanin +1,66 sek., +0,09 sek., -2,28 sek. Chorwat i Polak niestety wyraźnie słabli z każdym metrem dystansu. Narzuty Chorwata wynosiły +1,75 sek., +1,44 sek., +1,93 sek., a J. Kowalskiego +1,63 sek., +2,07 sek., +3,33 sek. Nasz skifista uzyskał trzynasty rezultat wśród 24 ćwierćfinalistów i teoretycznie dawałby mu awans do półfinałów A/B tylko z jednego innego ćwierćfinału, w którym startował Hiszpan. Gdyby wygrał w przedbiegu z Hiszpanem i za niego znalazł się w tym ćwierćfinale. Jednak to tylko teoretyzowanie, a przy takiej dyspozycji naszego zawodnika rzeczywistość mogła okazać się równie brutalna. Bo przecież trzeci (za Hiszpanem) w tamtym ćwierćfinale Włoch ostatecznie zajął dziewiąte miejsce, a rywalizujący z J. Kowalskim w ćwierćfinale Amerykanin – dziesiąte miejsce i Chorwat – jedenaste miejsce.

W tym momencie dla naszego zawodnika, który jechał do Rotterdamu walczyć w finale A, a nawet niektórzy coś wspominali o medalach, ta impreza, można by powiedzieć, przestała mieć sens, choć pozostały mu jeszcze dwa wyścigi. W półfinale C/D o prawo startu w finale C, no i oczywiście sam finał C, czyli walka o zajęcie maksymalnie trzynastego miejsca w tegorocznych

Mistrzostwach Świata. Te dwa kolejne wyścigi Polak wygrał bez problemu, prowadząc niemal od startu do mety. W półfinale C/D z przewagą 4,83 sek. nad drugim na mecie Czechem i rezultatem 7,58 sek. lepszym od zwycięzcy drugiego półfinału – Chińczyka Liu Liajian. Okazało się później, że to właśnie Chińczyk był najgroźniejszym przeciwnikiem Polaka w finale C, którego J. Kowalski pokonał o 8,59 sek. Zajął więc ostatecznie trzynaste miejsce, z którego nikt się nie cieszył, bo przecież w przypadku tego zawodnika było porażką i sporym zawodem.

Nasz zawodnik najlepszy swój rezultat osiągnął w szczególności w tym materiale analizowanym feralnym ćwierćfinale, ale wynik ten był 21,11 sek. gorszy od najlepszego światowego rezultatu tej konkurencji i 12,77 sek. gorszy od najlepszego rezultatu uzyskanego w tej konkurencji w Rotterdamie. Stąd można zaryzykować stwierdzenie, że takie były w tym momencie na tych mistrzostwach jego możliwości. Trudno nawet domniemać, że miałby on startować w finale A, skoro nic na to nie wskazuje, gdyż w nim ostatecznie znaleźli się najlepsi teoretycznie zawodnicy, wymieniani na wstępie niniejszej analizy jako najbardziej utytułowani. Każdy z nich miał już w swoim dorobku chociażby jeden medal mistrzostw świata czy Europy, którego J. Kowalski jeszcze nie ma, z wyjątkiem Uniwersjady i Akademickich Mistrzostw Świata.

Ostatecznie tą konkurencję wygrał Irlandczyk przed Węgrem i Słowakiem. Przy jeszcze bardziej dogłębnej analizie szukania przyczyn porażki Jerzego Kowalskiego, tylko sam zawodnik może sobie odpowiedzieć na pytanie: co się stało? Czy może chwilowy nawrót problemów zdrowotnych, z którymi ten zawodnik boryka się od lat, czy może nietrafiony szczyt możliwości wydolnościowych zawodnika na te mistrzostwa, źle obrona taktyka dwóch pierwszych wyścigów, a może zbyt duże obciążenie psychiczne zawodnika.

